

Тарас Григорович Шевченко

(1814 - 1861)

Цілий світ, не тільки Україна, вшановує пам'ять великого Кобзаря. Пам'ять про нього житиме вічно.

Парагвай, Угорщина , США

Прага , с.Шевченкове,
Ужгород ,Полтава

Будинок в Моринцях

- Моринці: хата Григорія і Катерини Шевченків

9 березня 1814 року в селі Моринцях у сім'ї селянина-кріпака народився хлопчик Тарас. Він ріс мовчазний, замислений. Не тримався хати, а все блукав десь за вигоном, за що його прозвали в сім'ї «малим прибудую».

28/09/2010

Восьмилітнього Тараса батьки віддали до дяка «в науку». За найменшу провину він карав своїх учнів різками. Та недовго тривала Тарасова «наука». Замучена важкою працею, померла мати. Незабаром помер і батько.

Його розпач і горе описані в таких рядках:

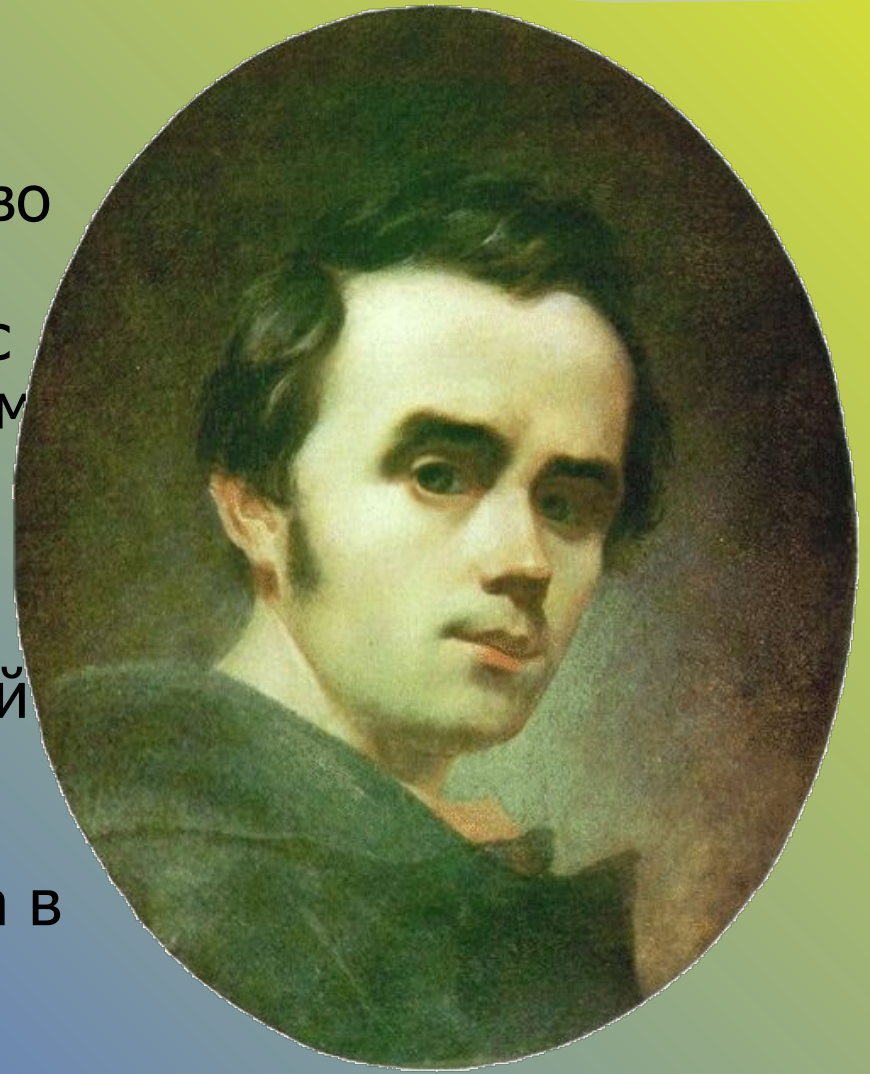
Там батько, плачучи, з дітьми
(А ми малі були і голі)
Не витерпів лихої долі,
Умер на панщині... А ми
Розлізлися межі людьми,
Мов мишенята. Я до школи –
Носити воду школярам.

Тарас наймитував у школі, а потім пас громадську череду.
Через 20 років він з болем згадуватиме своє дитинство у вірші
«Мені тринадцятий минало».

- Незважаючи на те, що народився поет у бідній кріпацькій сім'ї, і дитинство його було тяжким і безрадіним, малий Тарас ріс допитливим і розумним хлопчиком.
- Його не полишала думка навчитися малювати у хлипківського маляра. Той згодився навчити хлопця малювати, та пан Енгельгарт забрав Тараса в Петербург козачком.

- Хоче малювати, прагне він до знань,
- Та за це багато зазнає знущань.
- Нишком він малює статуї в саду,
- Вночі пише вірші про свою біду...

•Тарас Григорович виправдав їхні сподівання. 1845 року він закінчив Петербурзьку академію мистецтв з двома срібними медалями і званням «вільного» художника. Тарас малював портрети, картини, ілюстрував свої вірші.

- Зустріч у Петербурзі з земляком-художником Сошенком, байкарем Гребінкою, художниками Брюлловим, Венеціановим, з поетом Жуковським змінила долю Тараса Шевченка. Вони побачили великі здібності молодого художника й викупили його з неволі.

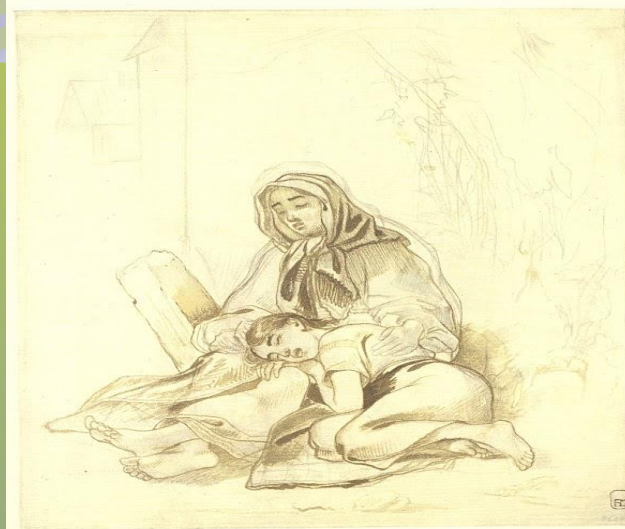

- Для Тараса Шевченка малювання стало потребою, вираженням його творчого духу. До нас дійшло близько 1200 акварелей, малюнків олійною фарбою, олівцем.

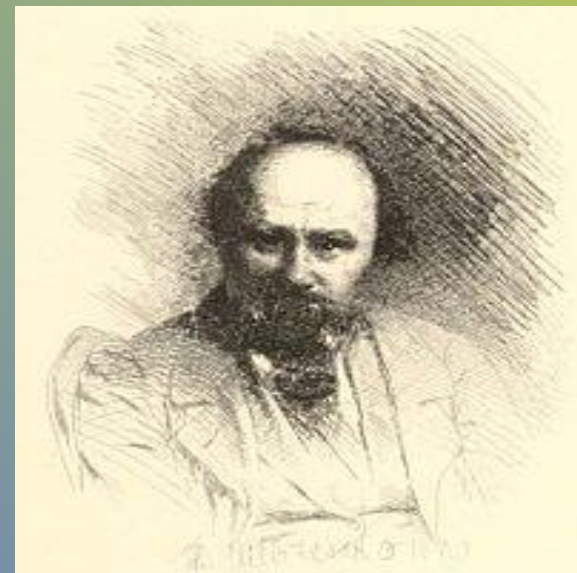

(Лата Шевченка)
Почкаємо синаго шевченка.

181. ХАТА БАТЬКІВ Т. Г. ШЕВЧЕНКА В с. КИРИЛІВЦІ.
Олівець. [IX 1843].

39. СЛІПА З ДОЧКОЮ.
Автолітографія до поеми «Сліпий». Олівець, сепія. [1842].

- За значні успіхи у гравюрі Шевченкові було присвоєно звання академіка.

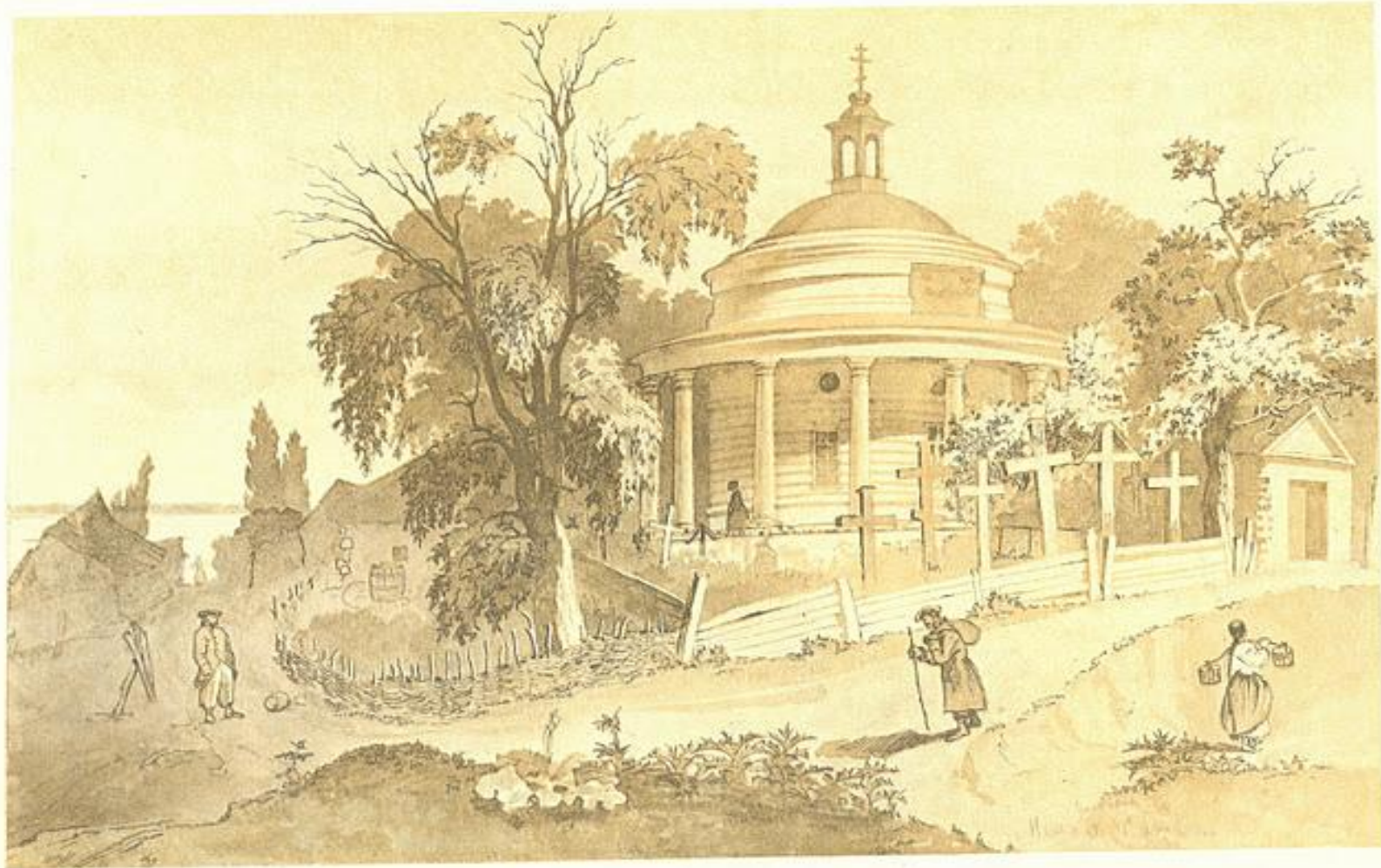

8. СМЕРТЬ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО.
Тущ. [1836 — 1837].

345. ГАМАЛИЯ.
Олія. [1842].

145. АСКОЛЬДОВА МОГИЛА.
Сепія, акварель. [IV—IX 1846].

Костел святой
1890 г.

Живучи у Яготині, в маєтку князя Рєпніна, Шевченко написав портрет дочки князя – Варвари. У серці княжни спалахнула любов до поета, але він сприймав Варвару як друга, називав своїм янголом-хоронителем.

Восени був готовий
портрет Ганни Закревської
— дружини поміщика села
Березова Рудка на
Полтавщині. Красива,
розумна, високоосвічена.

Ось як ніжно й тужливо
звучать його вірші:

*Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою,
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою.*

*Розкажи, як за горою
сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає.*

*Як широка сокорина
Віти розпустила...
А над самою водою
Верба похилилась...*

КОБЗАР

Т. Г. ШЕВЧЕНКО

Т. Г. ШЕВЧЕНКО
КОБЗАР

У першому виданні 1840 року було тільки вісім поезій : «Думи мої, думи», «Перебендя», «Катерина», «Тополя», «Думка», «До Основ'яненка», «Іван Підкова», «Тарасова ніч».

Поет у засланні

1847 рік. Скільки болю, докору у виразі обличчя. Шевченко у солдатським мундирі. Сумна усмішка ледь торкається його вуст, закритих густими вусами.

За бунтарські вірші 33-річного Тараса забрали в солдати.

Він пише:

Думи мої, думи мої, лихо мені з вами.

Нащо стали на папері сумними рядами?

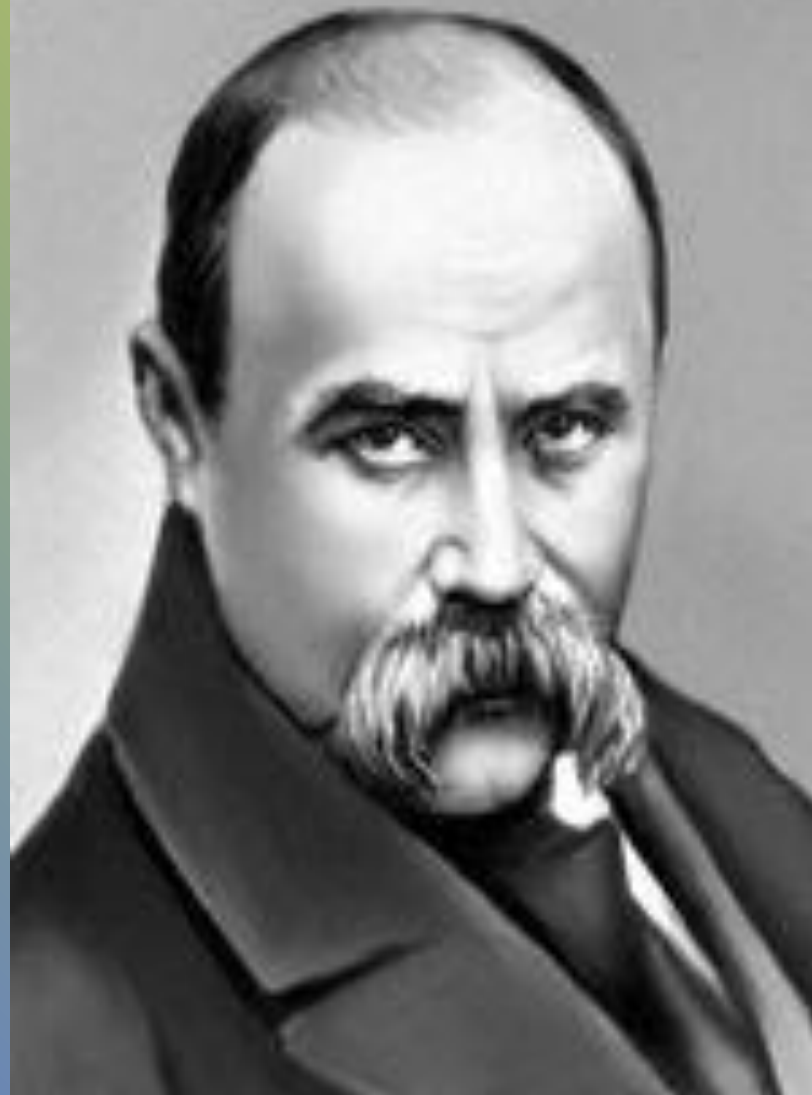
Чом вас вітер не розвіяв в степу як пилину?

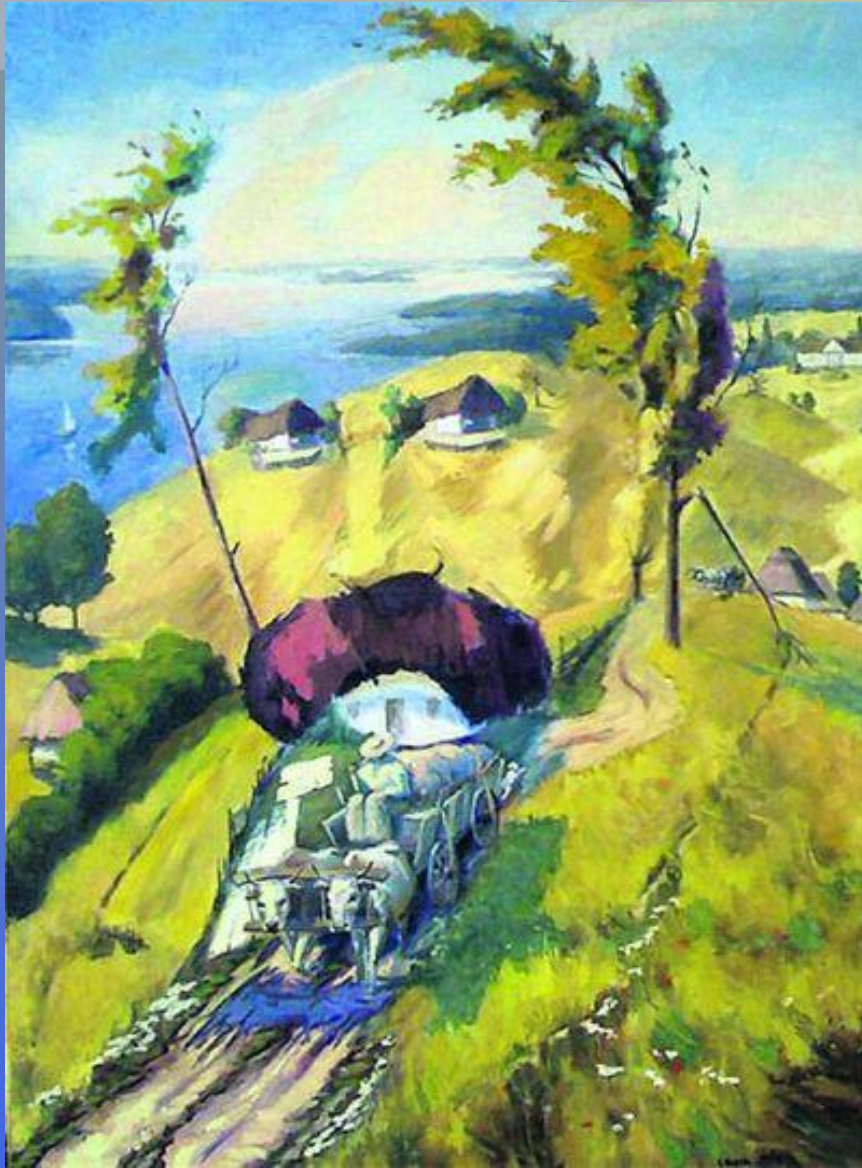
Чом вас лихо не приспало, як свою дитину?

- Коли Т.Г.Шевченко був на засланні в далеких степах Казахстану, він дуже тужив за Україною. Де б не був поет – у Петербурзі чи в далекому Казахстані – він завжди пам'ятав про милу українську землю, замріяні верби, тихі ставки, зелені левади. Адже туга за Батьківщиною нерозривна зі згадкою про рідну природу.

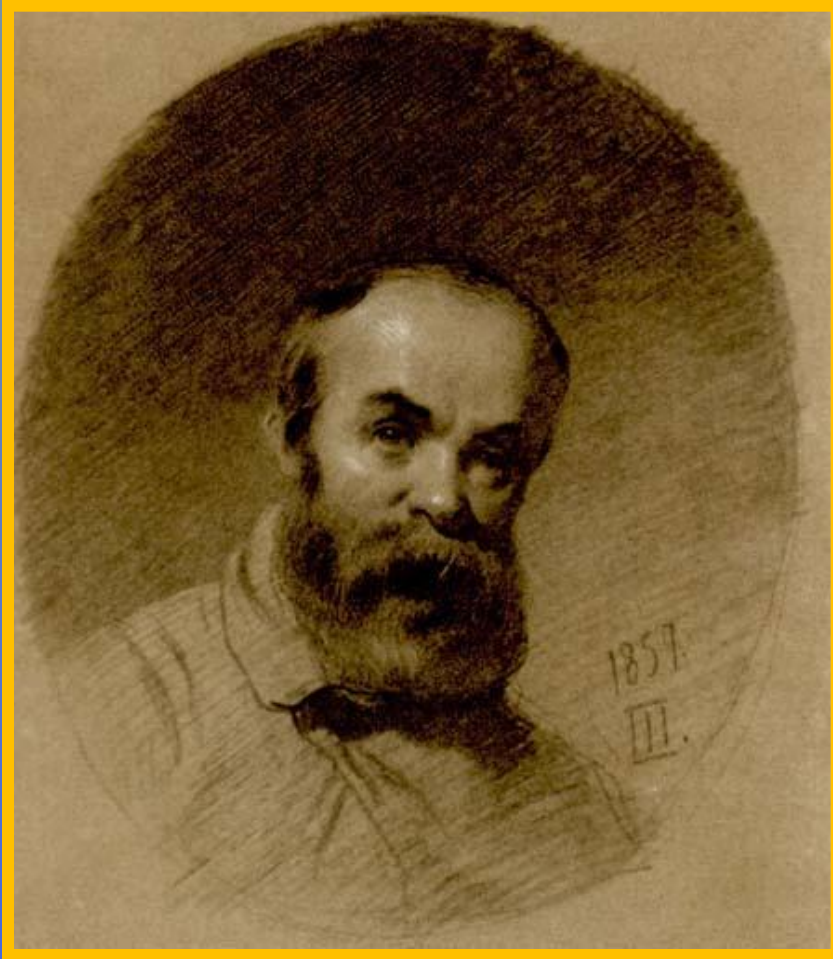
- Доля України завжди хвилювала великого Кобзаря. Він вірив у краще майбутнє свого народу. Віра у краще майбутнє звучить у таких рядках:
- *І на оновленій землі*
- *Врага не буде,
супостата,*
- *А буде син, і буде
мати,*
- *І будуть люди на землі.*

Що ми
знаємо про
Шевченка?

- 9 березня – День народження Т.Г. Шевченка;
- 9 років – смерть матері;
- 11 років – помер батько;
- 13 років - пасе ягнят,
- 24 роки – вихід Шевченка з кріпацтва, навчання в Академії Мистецтв;
- 26 років – вихід у світ “ Кобзаря ”;
- 31 рік – закінчив Академію Мистецтв, повернувся на Україну;
- 33 – роки арешт до Оренбурга;
- 43 – роки визволення Т. Г. Шевченка;
- 47 – років смерть Т. Г. Шевченка.

Довге заслання, якому немає кінця-краю, обсіли хвороби. Він дуже постарів. Йому лише **43**, а на вигляд – мало що не дід. Є щось жертовне у цьому зображенні, є відчуття життєвого драматизму, неминучість трагедії.

«Букварь южнорусский» — останняя книжка Тараса Шевченка.

- 9 березня 1861 року Тарасу Шевченку минуло 47 років. Надійшло багато вітальних телеграм. Привітали поета, який лежав тяжко хворий, прийшли друзі. А 10 березня перестало битися серце великого українського Кобзаря. Він був похований у Каневі на Чернечій горі. Так заповідав великий поет.

Останній автопортрет

- У кожній хаті, у кожній школі нехай живе, а не стоїть почесно на полиці мудре, ніжне, гнівне, пророче слово нашого Кобзаря. Адже його твори – це історико-культурні пам'ятки, що житимуть віки, як живуть у народі перекази про народних героїв.

